

dentovcu Colpi, ki je bil obdolžen tatvine v banki „populare“. Ta proces je bil začetek razprav proti laškim veleizdajalcem. Colpi se je hotel v zaporu usmrtiti. Obsojen je bil na 6 let težke ječe in povrnitve ukradenih svote. O nadaljnjih razpravah bomo še poročali.

Johan Orth — to je ime nadvojvode Jožefa Ferdinand, — se bode zdaj baje mrtvim spoznal. Nadvojvoda je svoj čas vse časti odložil in po svetu potoval. Baje je na morju v južni Ameriki svoje življenje izgubil.

Anarhisti v Budimpešti. V ogrski prestolici našla je policija gnezdo anarhistov. Troje teh oseb se je iz države izgnalo.

Železničarski štrajk pripravljajo na Francoskem. Ako se zahtevam delavcev do 17. t. m. ne ugotovi, prične štrajk, katerega bi se udeležilo okroglo 300.000 železničarjev.

Dopisi.

Iz Ptujске gore. Kako je že bilo označeno, da bi se tukajšnji narodnjaški šolski svet sklenil, da bi se moral na naši šoli odpraviti sedajni učilni načrt gledé nemščine. Narodnjaki kar divjajo od jeze, da se naši otroci tudi nemški v šoli učijo in da „Štajercijanci“ podpise pobirajo od starišev, kateri zahtevajo, da ima sedajni pouk v nemščine ostati. Zatoraj so jo iztuhtali sledečo jezuitsko zvijačo: Tudi narodnjaki so načrkali svoj program, da se otroci le nekaj ur v tednu učijo nemščine. Štingl Miha, ki podpise pobira, pa pravi vsakemu, kateri bi se naj podpisal, da tudi on podpise pobira za nemški pouk v šoli! To je navadni švindl! Ako se narodnjaki predrznejo, taki švindl okrajnemu šolskemu svetu predložiti, bomo priskrbeli, da lažniki pridejo tja kamor slišijo, to je v „luknjo“. Da imajo ti švindlerji na programu, da se le nekaj ur učijo otroci v šoli nemščine, nam ni ustrezno, ker ni mogoče s takim poučnim načrtom otroke pravilno nemški naučiti. In potem bi zopet vpili narodovci: proč z nemščino, se itak nič ne naučijo! Ako to ni res, zakaj potem podpise loviti po občini, ako smo mi že prej to storili in sicer da nam sedajni pouk v nemškem ostane?! Povemo pa že danes, ako narodnjakom ni prav, da bi bil mešani poučni jezik na naši šoli, bomo se potegnili, da dosežemo popolnoma nemški pouk. Tedaj pa si naj narodnjaki svojo šolo sezidajo (so tako sami milijonarji), da njih otroci ne bojo okuženi z nemščino. Narodnjaške hujskarije in švindelnja pa mora enkrat konec biti!

Iz Poličan. Dragi „Štajerc“, jaz ti moram nekaj naznaniti od tukajšnega policijskega gospoda župnika. Ta župnik je namreč tako hud Slovenec, da bi skoraj med Srbe spadal. Niti nemške besedice ne sme slišati. Drugače se z dotičnikom takoj skrega in mu prepove nemško govoriti. Tudi jaz sem imel večkrat pri njemu opraviti in sem nemško govoril. Tretjikrat se je z menoj skregal in mi prepovedal, nemško govoriti. Rekel je, da jaz nisem vreden, da me zemlja nosi, ker „Štajerca“ berem. Tudi moji ženi je prepovedal nemško govoriti, ker je Nemka. Torej prosim te, „Štajerc“, ako imaš ostri „hobele“, da očistiš tega čudnega duhovnika. Sicer pa bomo o njemu še kaj povedali!

Iz Črešnjevca pri Slov. Bistrici. Naš župnik Ivan Sušnik in procesije se prav dobro strinjajo. Tri procesije v Križovem tednu hotel je ta mušter-župnik celo za zmiraj odpraviti. Lansko leto oznanil je iz prižnice, da procesije k sv. 3 kraljem in v kočno se ne bodejo opravljale, da je prišel ta ukaz od e. kr. namestnija, da se naj tiste dni ljudje deželnozborskih volitev udeležujejo. Tudi letos nismo imeli več po stari navadi teh procesij. Ob enem omenimo, da župnik je odpravil za vselej pridigo na Veliko noč, i. s. iz gole jeze, ker se mu pred več leti ni posrečilo, da bi bil z lažnivimi tožbami spravil veliko fantov po nedolžnem v zapor. Obhajamo tudi tukaj od nekdanj kakor po drugod 2. julija vsako leto procesijo na Ptujsko goro. V ta namen pobira neka brunna in poštena ženska prostovoljna darila po fari, da se odškoduje g. kaplan za stroške in mujo pri procesiji. Pa Sušnik je „kšajt“ gospod; katero leto se je nabralo malo podpore, poslal je g. kaplana na Ptujsko goro; kadar pa je prišla večja suma skupaj, šel je sam za „Božjo čast“ na Goro.

Farani so kar godrnjali. Letos pa je prišla precejšna svota skupaj; ker pa je škoda za denar, šel je zopet Sušnik sam na Goro zraven procesije; da pa ljudstvo ne bode godrnjalo, vzel je tudi g. kaplana zraven. Pa kaj je bilo? V jutru ob 3. uri zvonil v domači cerkvi in vabi farane in druge, da se zberejo k procesiji. Prišlo je tudi veliko ljudi; ko so pa zapazili, da bode Sušnik procesijo vodil, popihala je večina ljudi, saj možki naprej, da se ni niti eden možki procesije udeležil, kajti sramovali so se iti s procesijo, katero vodi tak imenitni župnik. Pa tudi resnično, ko je prišla črešnjevska procesija na Goro, je drugo ljudstvo se čudilo in posmehovalo, ko so zapazili znanega župnika Sušnika. Res špot za faro! Ja, ja, župnik Sušnik, vera peša, kjer ljudje g. župnika ne ubogajo. Kaj pa se je zgodilo pred več leti nekim, kateri so župnika ubogali? V zaporu so sedeli in debelo plačevali; in zdaj? zopet so vam šli neki na limanice, vašemu nasvetovanju in vašim lažem. Kdo je kriv če vera peša? Tisti časniki, kateri vaše hudobije resnično razsvetljujejo, ali tiste oštarije in hiše, katere se vam ne uklanjajo in vaših laži ne podpirajo? Krivi ste Vi in vaš farovž, in sramota tistim, kateri v tisto okrožje zahajajo. Le počasi, g. ž. Sušnik, se še bomo več kaj pogovorili; pride dan plačila! Poprašali še bomo, kje so cerkveni in Urškini denarji; Vaš dopis in opravičenje na finančno prokuraturo, da ste porabili denar za vinograd v Rittersbergu za popravilo orgel, oltarjev itd., je neresničen, ter stoji Vaše župnikovanje na piskavih nogah. Z Bogom ta čas! Opazovalec.

Sv. Ožbald-Wurmth. Dne 2. julija ob 4 uri popoldne zgodila se je velika nesreča na Dravi. Flosarji se peljali iz Vuhreda 1 flos „Bauholza“ in ko so do Brežna pripeljali, se je vsled prevelikih valov flos za sredino prelomil tako, da se je prva četrt obrnila in šla po Dravi naprej. Petresljivo je bilo za čuti, ko so reveži klicali na pomoč. Rešil je vse tri g. Josef Jern vlg. Verdacen, gostilničar in lesni trgovec v Wurmth, z lastno smrtno nevarnostjo. Primerno bi bilo, da bi se mu za ta junaki čin primerna nagrada podelila, ker ako bi jih on ne rešil, bi gotovo vsi trije v Dravi smrt našli.

Slovenska Bistrica. Dne 29. majnika je „Štajerc“ (številka 22, stran 4) prinesel poročilo, v katerem tudi pravi, da sliši znani Gril v luknjo. Dobro! V Peklu pri Poličanah pa je ukradel neki tat pri g. Mahoriču v hotelu pred okroglo tremi meseci dve fonografski plati. En mesec pozneje sta bili te dve plati pri krčmarju Gajšekju p. d. „kostrunbirtu“ v spodnjih Poličanah najdeni. Dalo se je te plati lastniku nazaj,

kajti ukradeno blago se ne sme obdržati... Celo stvar pa se je nekako skrivno končalo. Prosimo Vas torej, gospod Mahorič, da nam poveš, kdo je plate ukradel. Kajti tatov se ne sme zakrivati, temveč je dolžnost, da se jih sodnji naznani. Prebivalstvo bi pa tudi rado vedelo, katerega človeka se mora izogibati in pred katerim mora vrata zaklepati. Prosimo torej odgovor!

V odgovor!

Dne 8. julija prinesel je celjski „Narodni dnevnik“ uvodni članek pod naslovom „Štajercerčev jubilej“. Grozovita navpnost tega članka nam dokazuje, da je njen avtor „bivši socialist“ g. Vekoslav Spindler. Kajti kar ta gošpod v roke vzame, to ima vse tako otroški značaj, da se človeku skoraj odgovarjati ne zljubi. Mi hočemo tudi le par opazk napraviti; morda se žalostni gospodje v Celju vendarle kaj priučijo. „Narodni dnevnik“ piše:

„Dvojega orožja se poslužuje „Štajerc“ v svojem nemoralnem, celo od poštenih Nemcev strogo obsojanem boju proti Slovincem: ljudstvo pravno uničiti in Slovence kolikor mogoče spraviti v gospodarsko odvisnost od nemških mest in trgov.“

Ali ni to „modro“? Torej „Štajerc“ hoče ljudstvo „pravno uničiti“? Kako to? Ali smo mi kedaj razširjali svinjarske knjžice, kakor „narodnjaki“? Ali smo mi kedaj proti krščanstvu kot takemu nastopali? Ali smo mi demoralizacije v bogega ljudstva po Slovenskem krivi? Le naštejte slučaje! Potem jih bomo pa mi pričeli naštevati. Podivjanost in pijanost narodnjaških učiteljev, odušstvo prvaških dohtarjev, sleparije posojilnic, to so slučajji, ki širijo „moralčno korupcijo“ ljudstva. In proti tej korupciji se je „Štajerc“ tekoma 10 let vedno in uspešno boril. Ako je kdo hotel slovensko ljudstvo „pravno uničiti“, potem je to storilo gnilo in brez značajno prvaštvo... Kar se pa tiče „gospodarske odvisnosti od mest in trgov“, v katero hočemo mi naprednjaki baje slovensko ljudstvo spraviti, je ta trditev smešna in mi res ne vemo, kako si Spindler, da politični „kleiner Moritz“, to predstavlja. Slovensko ljudstvo je bilo, je danes in bode i z naprej gospodarsko odvisno od mest in trgov, kajti ti nemški trgi in ta nemška mesta so kupci in odjemalci slovenskih kmetov. Istotako so mestni trgovci in obrtniki odvisni od slovenskih kmetov, ker so ti v velikem delu njih odjemalci. Žalostno stoji z glavic g. Spindlerja, da tega ne razume. V

Iz starodavnih časov.

Danes prinašamo dve sliki, ki nas spominjajo na starodavne čase. 15. julija bilo je namreč 500 let od bitke pri Tannenbergu. Znani nemški viteški red (Deutscher Ritterorden) je bil v tej velikanski vojski skoraj popolnoma poražen. Nikdar ni prišel več nemški viteški red do nekdanje veljave, ki ga je postavila na čelo bojevnikov za krščansko misel proti paganstvu. Med nemškim viteškim redom in poljskim kraljem Vladislavom Jagello je prišlo v 15. stoletju do spora. Vladislavu je pomagal njegov zaveznik, litavski veliki knez Vitovd. Leta 1409 so nemški vitezi napadli Poljsko. Boj se je končal z mirom, ki je trajal okroglo 9 mesecev. V času tega mira sta se pa oba nasprotnika hudo oboroževala. Nemški viteški red sestavlja je iz lastnih vojakov, iz deželnega plemstva, iz bojevitih meštakov mest, nadalje je plačanih soldatov iz Nemčije, Pomorskega in Šlezije, armado v skupnem številu 14—15.000 mož. Kralj Vladislav pa je s svojim zaveznikom sestavil armado na konjih, ki je štela 20.000 mož. Ta poljska armada obstala je iz prebivalcev iz Poljske, masovijske vojvodine, iz sosednih ruskih dežel, iz Litavske; poleg tega je imel kralj Vladislav plačane soldate iz Češke in Moravske ter paganske in sizmatične Ruse in Tatare. Pri Lautenbergu je prekoračila poljsko-litavska armada mejo. 15. julija 1410 l. so vzeli neoboroženo mesto Gilgenburg, kjer so tatarski divjaki grozovito ropali in požigali. Bojevnike nemškega viteškega reda je vodil veliki mojster Ulrik pl. Jungingen. 15. julija sta prišli obe armadi pri vasi Taa-



Zum 500-jährigen Gedenktage der Schlacht bei Tannenberg.

drugo „gospodarsko odvisnost“ pa spravljajo slovensko ljudstvo mnogoštevilne prvaške posojilnice. V vsaki vasi imamo danes par takih denarnih zavodov, ki kmeta naravnost zapeljujejo, da dela dolgove. Velikanskemu gospodarskemu polomu prvaških konzumov sledil bode polom prvaških posojilnic, ki bode še strašnejši in žalostnejši. In zopet bodejo tisoči slovenskih kmetovskih družin izgubili svojo grudo in nemila usoda jih bode pahnila v tujino. Prvaška politika uničuje iz goli vseslovenskih vzrokov gospodarstvo našega kmeta in je zato največja nevarnost, največja škodljivka slovenskemu ljudstvu. Kajti kmet je steber državi...

„Narodni dnevnik“ brani tudi zdaj nakrat duhovščino in pravi, da naš boj proti politikujočim farjem ni imel „kulturnega ozadja“. Pri „dnevniku“ napadajo seveda vsacega kaplana zgolj iz „kulturnih vzrokov“, čeprav celjska narodnjakarska „kultura“ še ni svetovno znana. Mi pa povemo: duhovništva kot takega „Štajerc“ sploh še nikdar napadal ni. Napadali smo le tiste ničvredne posameznike, ki so s svojim nastopanjem omadeževali duhovniški talar; napadali smo tonzurirane politike, napadati tiste, ki so verno ljudstvo pohujšavali. Prav žalostno je, ako so bile te duhovniške ljulike obenem vodje prvaštva. Seveda, to menda ni „kulturno“, ako se zahteva od duhovnika krščanskim naukom odgovarjajoče življenje, — pač pa je po poetični „logiki“ „Narodnega dnevnika“ kulturno, ako se pusti duhovnika za narodnjaško politiko hujskati. No, mi ostanemo taki, kakoršni smo bili. In glejte, naš „nekulturni“ boj proti klerikalizmu rodi vsekakor lepše uspehe nego „kulturni“ boj iz Celja...

Nadalje piše „Narodni dnevnik“ doslovno: „Istotako je s „Štajercem“ gospodarskim programom. Človek se čudi naivnosti Linharta in neumnosti nemško-nacionalnega trobila v Gradcu, ako čita stavke, v katerih se slavi „skupno gospodarsko delo Slovencev z Nemci“, kmetov z meščani. G. Linhart, kakšno skupno gospodarsko delo je mogoče med delavci in kapitalisti?“

To je višek neumnosti in s temi besedami se bje „Narodni dnevnik“ sam po zobeh. Mi nimamo ničesar proti temu, ako „pesnik“ Spindler nakrat pridiguje socialistični evangelijski razrednega boju. Ali nekaj mu povemo na uho: ako je res, da med stanovi ni nobenih skupnih gospodarskih interesov, potem je vsa „narodna stranaka“ navadni švindl. Kajti ta stranaka hoče „rešiti“ delavce in kapitaliste, kmete in meščane, doktorje in šribarje, vse stanove. V svojem zaspanem „programu“ vsaj obljubuje vsem stanovom pomoči. Ako res ni „naravne podlage“ za skupno gospodarsko delo v deželi, no potem ne sleparite „narodovci“ javnosti, marveč izjavite se za ta ali oni stan. Vr-

žite n. pr. vse dohtarje iz stranke in izjavite, da ste kmetska stranaka! Gospod Spindler, Vaša logika ni za las boljša od Vaših poezij! Mi pa pravimo, da je skupno gospodarsko delo mogoče! Ne samo mogoče, marveč na vsak način potrebno je! In zato je prav otroška groženja, ako vpije celjski listič brez pomena: „Organizirali bomo vso slovensko deželjo proti nemškemu mestom!“ Le organizirajte, dcmišljajvi fantki! Povejte „narodnjakom“ na deželi, da ne smejo Nemcem prodajati. A prepričani smo, da vas bodejo i vaši lastni pristasi skozi vrata vrgli. Ali se ne spominjate več, kako velikansko nesrečo ste napravili s svojim bojkotom? Ali ne veste, koliko vina je n. pr. slovenskim kmetom zaradi vaše lumparije ostalo? Ali ne veste več, da je le nemška „Weinbaugenossenschaft“ v Ptuj v par letih več kot 2 milijona litrov vina od slovenskih vinogradov nakupila? Ali ne veste, da so edino Nemci razširili štajersko vino po svetu in mu pridobili dobro ime ter odjemalcev? In kaj je s hmeljem? Zadnje slovenske pivovarne so slovenski prvaki in narodnjaki sami Nemcem prodali. Ali mislite, da bode res en Roblek ves hmelj v Savinjski dolini pokupil? Oj ti reveži v Celju, kako smešni ste, kadar grozite! Res, v vsakem oziru ste pravi „liliputanci“...

Kar se tiče naše veljave in politične moči ter uspehov naše stranke, se zaradi njih ne bomo z „Nar. dnevnikom“ prepirali. Vprašamo le: zakaj ste nekdanji Ježovnikov mandat izgubili? Edino zato, ker vam mi naprednjaki nismo hoteli pomagati. Zakaj je Ploj propadel? Ker mu mi nismo pomagali! In kakšni so vaši uspehi? Zadolženi ste čez ušesa in smrti ni zvonček vam že poje...

Prihajamo do konca. Kajti psovke g. Spindlerja preziramo, ker se spominjamo na dejstvo, da meče „Nar. dnevnik“ lastni bratec „Slovenski narod“ psovko „infamijo“ v obraz. Ali bodočnost bode dokazala, v katerem taboru je moč in življenjska krepkost! Kajti mi ne čutimo nobenih slabosti in gremo mirno ter brez kričavosti svojo pot naprej!

Novice.

Slovensko-prvaška „kultura“. V Ljubljani izhaja nekaj mesecev sem dnevnik, o katerem se čuje različno mnenje. Dnevnik nosi ime „Jutro“ in je narodno-radikalen do skrajnosti. „Jutro“ ima pa tudi to navado, da pové i slovenskim prvakom svoje mnenje precej odkrito in brezobzirno. Poleg tega dela obstoječim prvaškim listom precej konkurence. Sploh pa ne marajo prvaki, da bi kdo o njih „lepoti“, „zvestobi“, o njih poštenem „rodoljubju“ itd. dvomil. Zato se zagriženi prvaki tudi čez ravno tako zagriženo prvaško „Jutro“ grozovito jezijo. In ker družega ne morejo, hujskajo pristaše, da

— napadajo s pestmi urednike „Jutra“. Nož, poleno, pest, bodalo in revolver, to so „kulturna“ sredstva prvaške gospode. V ponedelkovi številki „Jutra“ čitamo m. dr. sledeči debelo tiskani opomin:

„Opozarjamo slavno državno pravdnštvo, mestno policijo in vse klerikalne bandite, da bo od današnjega dne hodilo vse osobje „Jutrovega“ uredništva oboroženo z browningovimi pištolami, da se zavaruje proti osebnim in uradnim atentatom“.

To je prvaška „kultura“! V beli Ljubljani, v slavni prestolici Slovenije, hoditi morajo uredniki slovenskega lista z revolverji in pištolami, da se ubranijo napadov prvaških banditov. Res, ti ljudje v Ljubljani so lahko ponosni na svojo „kulturno“, ki je seveda podobna oni v srednji Afriki. Browning-pištole so kulturni „trumpf“ slovenskih prvakov. Živio!!! Na slovenskem vseučilišču pa bodejo postavili „Maschinengewehre“. Živio, živio!!!

Iz Spodnje-Stajerskega.

„Slovenski Gospodar“ prinesel je v svoji zadnji številki otroško-zvičajni članek, ki presega skoraj vse dosedanje lumparije tega zakonitega lista politikujočih farjev. Članek je sicer navadno maščevanje zaradi tega, ker se je neke umazane dogodke v Ptuj oblasti naznanilo. Morda govorimo še enkrat javno o teh umazanih dogodkih. Sicer pa je ta proti županu g. Ornigu naperjeni članek navadna, podla špekulacija na neumnost klerikalnih čitateljev. Članek je skrpan od človeka, kateri nima niti a-b-c-pojma o politiki in o poštenju. Odgovoriti hočemo na to lumparijo le na kratko in to edino zaradi tega, da širna javnost vso zanikernost klerikalno-prvaškega boja izpozna... Cela stvar je sledeča: Pred kratkem imelo je „Gustav-Adolf“-društvo v Ptuj neko zborovanje. Župan Ornig je to zborovanje moral pozdraviti kot načelnik mesta, kateri ni izvoljen le za eno stranko ali za eno veroizpovedbo. Vsak pametni človek bode to seveda izprevidel. Le pohabljenemu farčku v „Slov. Gospodarju“ je dal ta navadni akt uljudnosti in dostojnosti povod, da napada z najgršimi psovkami župana Orniga kot „protestanta“ in bogve kaj še vse. Čudno, — Ornig je torej zdaj nakrat najhujši nasprotnik katolikov, ker je kot župan omenjeno društvo pozdravil. Kaj pa je dunajski župan? On je vendar do kosti klerikalen in pravi vodja vseh avstrijskih klerikalcev, pravi „mali papež“ v naši državi. In vendar je ta dunajski župan šele p. kr. istotako pozdravil turško deputacijo, katere pristaši so bili vsi Muhamedanci. In muhamedanska vera pridiguje vendar boj „z ognjem in mečem“ proti krščanstvu. Ali je postal klerikalni dunajski župan zdaj tudi nakrat Turk?! „Slovenski Gospodar“ naj se nikar ne smeši. Tudi sam „sveti oče“ papež je že celo vrsto protestantskih in nekrščanskih mož sprejel in pozdravil. In papežovo katoličanstvo je vendar malo boljše nego ono „Gospodarjevih“ urednikov ter dopisunov... Župan Ornig se gotovo proti takim podlim napadom zbesnelih dervišev ne bode branil. Njegovo krščanstvo pač ne živi le na jeziku, kakor pri klerikalnih hujskačih, marveč v srcu, in delu. In lahko rečemo, da je Ornig za katoliško cerkev že več koristnega storil, nego vsi ti hujskači z dr. Korošcem vred skupaj. Tudi v denarju je več storil. Kajti klerikalni hujskači pač jemljejo od katoliške cerkve, ne dajo ji pa ničesar! Mi ne bomo zopet ponavljali, koliko tisočakov je Ornig že katoliški cerkvi daroval. Na vse to „Gospodarjevi“ hujskači ne pomislijo. Na vsak način je ta neosnovani, falotovski napad v „Gospodarju“ zopet nov dokaz o nesramni nevhvaležnosti gotovih ljudi. Ako bi se pa ti znani dopisuni in voditelji hujskarije v Ptuj še nadalje v osebne napade spuščali, no, potem se pač ne smejo čuditi, ako jim mi vrnemo milo z dragim. Tudi mi znamo osebni postati in odkrili bomo brez ozira na vse strani gotove osebene svinjarje. Prizadeti nas bodejo gotovo razumeli... Kar se pa „Gospodarjevih“ napadov na „štajercijansko stranko“ kot tako tiče, smo se jim le smejali. Mi še nismo nobenega človeka iz katoliške cerkve spravili; politikujoči duhovniki pa so jih že spravili mnogo tisoč. Sploh pa nima vera ničesar s politiko opraviti in kdor jo spravlja v politične liste, ta le dokazuje, da nima prave, resnične vere. Mi „Štajer-

enberg v dotiko. Armada viteškega reda reda je bila vsled dolgega potovanja hudo utujena. Vkljub temu je krito litavske armade popolnoma premagala. Ali nasledovali so sovravnike prehudo. Potem je glavna poljska armada, ki je bila poleg tega veliko številnejša, armado reda popolnoma premagala. Poleg zapovednika mojstra Ulrika je našo v tej bitki več kot 300 vodij nemškega viteškega reda svojo smrt. Mrliče so pokopali v leseni cerkvi v Tannenbergu, ki jo je še danes videti. Tam, kjer je veliki mojster Ulrik v boju proti divjakom svojo smrt našel, postavili so kapelico, ki se je pa pozneje podrla. Danes se vidi od te starodavne kapelice le še kamnjenje fundamentov. Od prostora, kjer je stala kapelica, vidi se prav lepo celo pokrajino nekdanjega bojišča. Leta 1901 so postavili na tem kraju velikanski kamenspomnik... Na naših slikah vidimo najprve ta kame-



König Wladislaw Jagello von Polen, Hochmeister Ulrich von Jungingen, Grössfürst Witowd von Litauen. Zum 500. Jahrgedenktage der Schlacht bei Tannenberg

niti spomenik (zgoraj, stran 2.). Spodaj vidimo staro cerkev vasi Tannenberg, v kateri je bilo mnogo stotin padlih krščanskih junakov pokopanih. Na drugi sliki (stran 3) pa vidimo podobe voditeljev obeh armad i. s. na levi strani poljskega kralja Vladislava Jagello, na desni strani njegovega zaveznika, velikega kneza Vitovda litavskega, v sredini pa velikega mojstra viteškega reda Ulrika, ki je v tej bitki našel svojo smrt.